

BAJTÁRSI

LEVÉL

1964. XVII. évf. 4. sz. levél. 31. oldal. Utrecht, 1964. IV. 15.

A VILÁGJÁRO CSENDŐR.

E emberek beszélnek bambuszfüggönyökről meg vasfüggönyökről, és szomorúság ül arcukon. Ma mi nem akarunk szomorúak lenni, beszéljünk hát egy fátyolfüggönyről. Ez nem embereket, meg országokat takar, hanem emlékeket. Az emlék semmi más, mint valószerűtlen távolságba vezetett valóság. Kezdjük hát e való történetet.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy ország. Abban az országban emberek éltek, jók is, meg rosszak is, abban az országban diákok is éltek, jók is, meg rosszak is. Ez a kis diák - talán hatodikos - jó tanuló lehetett, mert bémálásra meglepte keresztapja egy vadonatúj Steyr Waffennel. Nagy szó volt az kérem; az egész osztályban kerékpárja - vagy ahogy az angol nyelven már akkor is jártas magyar nép mondta - biciklije csak neki, meg a monoklis Kuntzly doktor fiának volt.

Mi sem természetesebb, hogy akinek biciklije van, az nem gyalog kutyagol a MOVE. futbalpályára, s bár a veszprémi "plosseron" kutyákkal és kerékpárral tilos volt a közlekedés, a mi kis diákunk bizony éppen közlekedési kihágást követett el, amikor csudák csudája, a vadonatúj kerékpár első tömlője hangos szusszanással kiadta lelkét.

A baj nem jár magában: a tömlőszakadás leeséssel, a leesés meg nadrágszakadással járt, s mert - ismétlem a baj nem jár egyedül - ki más segítette fel a földről a pörül járt diákot, mint Hajdu Endre csó. százados ur, aki épp akkor lépett ki a szárnyparancsnokság kapuján. Ha a kis diák tudta volna, hogy területi illetőség is van a világon, s az általa elkövetett bűntetnek érzett cselekmény a városi rendőrség hatáskörébe tartozik, talán nem bögött volna olyan szívlágyítón; ha pedig a százados ur tudta volna, hogy mi jár a kis diák fejében, talán nem segítette volna fel, és vezette volna be a laktanyába. De felsegítette és bevezette, aztán megnézve a biciklit döntnöki hangon így szólt: "Ez fiam kipukkadt". E pillanatban született meg bennem a csendőri tévedhetetlenség dogmája.

Ki fia vagy öcsém, kérdezte a százados ur? - Dr. Kiss Dezső törvényszéki tanácselnöké - szepegte a diák.

-No, akkor majd bevasaljuk rajta a belsőt. Tóth II. javítottassa meg, te meg fiam ülj ide az asztal mellé, és olvasgass abból a vastag könyvből, ameddig a "bicajord" elkészül.

Es a kis diák kicsit megnyugodva vette kezébe a vastag könyvet. A "Csendőrségi Lapok" több évfolyama volt bekötve. Valahol a közepén felnyitotta, és olvasni kezdte: "A világjáró csendőr" - volt a cikk címe, Beöthy Kálmán csó. alez. irta. A kis diák elfelejtette buját-baját, szakadt nadrágját, és elmerült a történetben.

Szavakra már nem emlékszem, csak a lényegre, s azoknak, akik már nem emlékeznek a történetre, hadd mondjam el ezt a bennem úgy megmaradt, izig-vérig csendőr mesét:

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy magyar csendőr. Hogy volt, vagy nem volt, vagy talán igaz se volt, most nem firtatom, mert jó pár válasz ül itt most közöttünk, de azt biztosan tudom, hogy úgy hívták:

Próbacsendőr, hozzám!... És ő ment. Ment és menetelt, ment és kivonult, ment és diszmenetelt, mert a próbacsendőri iskolán Gyak.Szab. és a katonai kiképzés fontosabb volt, mint a Szut. vagy a Csűsz.

A gyakorlóútr 7 kilométerre, a lőtér 16-ra van a laktanyától, s mire összeadjuk a kivonulás kilométereit és a menetgyakorlatok távolságait, alig hihető, hogy addig nem lehet csendőr senkiből, amíg 960 kilométert meg nem tett.

Induljunk hát el a dombos Dunántulról, és menjünk nyugatnak 960 kilométert... Először is Bécsben kell megállnunk. Sok itt az emlék, a rokon, a barát, a jó sőr, meg a jó muzsika. A Práter tul zajos?... Gyerünk hát tovább. Erre csendesebb a vidék, s mintha valószerűtlen távlatból fokosok suhogása, szittyva nyilak zizegése és Lehel kürtjének tompa bugása hallatszana, amint végig megyünk Neukirchenen és a magyar vértől oly bársony zöld Lech mezőin. Aztán München, a Rajna, a francia határ, a lyoni temető rozsdás vaskeresztjei, amelyeken oly furcsán kiejtendő neveket kell olvasniok a derék franciáknak, mint obsitos Kovács, meg Czikoray. -A 960 kilométert kipihenni itt állunk meg.

Nem hosszú pihenő ez, csak egy röpké szuszogás, mert akinek nyakán csendőr hajtóka van, három új csontcsillag, az nem vár, hanem próbát siet teni a hűségéről, becsületességéről és vitézségről.

A őrskörlet egy furcsa nagy pókháló. Száz ut, ösvény, dűlő, csapa rajta. Az őpk. ur meg egy furcsa ember, aki a körlet legelhagyatottabb zugát is bejáratja a járórral, mert most már járórtárs a csendőr, s többet nem kell menetelnie, most már portyázhat. A lábizom szempontjából menetelés vagy portyázás egyre megy, s kár elhisszük, akár nem, a jv. iskolába felvételi díj kerek 6000 kilométerbe kerül.

Induljunk hát tovább, s mert friss erőben vagyunk, ugorju kát az Atlanti Oceanó, mikor a lábunk a másik oldalon szárazra ért, állunk meg egy pillanatra: A canadai lovas csendőr áll előttünk.

"Nem volna jó, őrm. ur, ha mi is lóháton portyáznánk"? - kérdi félénken a járórt. "Nem, mert mi gyalogos őrs vagyunk, oszt kész" - így a válasz, s azt el kell fogadni, mint a Bibliát, s tovább kérdezni nyak és szentség törés nélkül nem lehet.

Nincs hát megállás! Északamerika, a nagy tavak, a nagy autógyárak, a hatalmas erdők, a kaliforniai nagy narancsmezők, s mikor sajtó talpát a Csendes Oceanó vizében hűsíti csendőrünk, még nem tudja, hogy a nagy utnak csak egy harmadát tette meg.

Most egy kis pihenő következik. Nem mintha a jv. iskolán a lábikrái elselynedéssel fenyegetnének, de itt inkább az elme gyakorlatozik. Nem is tudunk csendőrünk javára írni 1200 kilométernél többet, ami ebben a fene nagy Csendes Oceanóban annyi, mint egy békaugrás a Balatonba.

Ja, kérem az uraságnak ára van. Mert most már csendőrünket őrm. urnak titulálják, jv. jelvény dacol mellén. Már nemcsak portyázik, hanem őrizetbe vesz, elővezet, eljér, nyomoz, elfog, bekísér és jór.-t vezet. Persze, ha ezeket a szakkiejezéseket leegyszerűsítjük, azt mondhatjuk: jár. Egy őrm.-nek, amíg tőrzs ur lesz, nem kevesebb, mint 14.000 kilométert kell megtennie, s bizony ez a távolság beviszi Kína gyomrába, ahol Kőrösi Csoma Sándor miatt kell megállni és csodálkozni, hogy volt annak józan esze ily messze elkoborolni hazájától.

Legyünk bizony őrszinték: a tőrzs ur megfáradt. A járórtársnak nem lehet bevallani, de tegnap a tibeti határban már göröcs húzta lábát a fáradtságtól. És még milyen messze van hazáig... India, Irán, a Káspi tó másik 3.800 kilométer, de ezt már mint őpk. végzi csendőrünk. Fáradt már a tőrzs. ur és hiába teszik neve elé a fő szócskát, hiába hívják a gyaloglást utánportyázásnak, szeretne már valahol megpihenni,

A Fekete tenger partja látszik erre alkalmának, Bizánc, amelynek vaskapuján a jó Botond csak azért ütött rést, hogy rajta keresztül látni lehessen a zöld Kárpátok ölelő karjait. Itt lépett elő csendőrünk alhadnagy urrá.

Egy alhdgy. ur nem menetel és nem portyáz. Esetleg utánportyáz egy keveset, főleg kivizsgál, de meginkább szemlél. Ez persze megint járást jelent, de kell is az az 1000 kilométer, hogy visszaérjen abba a kis faluba a dombos Dunántulon, ahonnan 40 évvel előbb elindult.

Eddig tartott a mese. A bicikli elkészült, s már nem is emlékszem, hogy a nadrág elszakításáért hány pofonk kaptam.

Eddig tartott a mese, és ez volt az emlék, amely kikiváncsolt. Es mikor ezt végig emlékezem, tudom, hogy a világjáró csendőr minden pihenőjében elejtett és elvetett egy csendőrmagot.

Es ime, csodák csodája, az Inn partján, a garmischi hegyekben, az Eifel torony lábánál, a ködös Albionban, a lovascsendőrök Canadájában, a felhőkarcolók tövében, a brunswicki halmokon, a chicagói, clevelandi, detroiti, san-franciscoi, los-angelesi utcákon, a japáni padogák kertjében, a délamerikai és ausztráliai pampákon, az indiai bambuszházakban és Szibéria hómezőin kikeltek a csendőrmagok. Es ahol kikeltek, ma is állnak: Hiven, Becsülettel, Vitézül!

Tudom, érzem, míg mi így poroszkálva portyázzuk az élet örskörletét, nagyot fordult a világ! Ami nekünk szent volt: "A hazáért élni szép; meghalni dicsőség"! - megváltozott. Az amerikai Ludovika, a West-Point folyosóján - magam olvastam - már ez a tábla áll: "A hazáért élni kell, nem halni"!

Lehet, hogy eljő az idő, amikor már nem lesz magyar csendőr, de életünk értelme s a világra hagyott örökségünk, a hűség, a becsület és a vitézség örökké élni fog!

Tudjátok most mar Bajtársak, hogy miért lettünk szétszórva a világ minden tájára?...

Kiss Gábor szkv, fhdgy.

oooOooo

BUDA VISSZAVAR.

Zegzugos kis budai utcák...
Álmomban néha arra járok,
valakire tűnődve várok
alkonyuló, tabáni csendben.

Láztalanok, furcsák az álmok:
hogy nem jött el, akire vártam,
testetlen, hús árnyékká váltan
megindulok. Harangszó zendül,
a kis házak beleremegnek.
Mögöttem vágyaim loholnak,
de nincs Tegnap, se Ma, se Holnap,
se test, se vér: óhajok fészke.

A zöld Tabán minden fűszálján
szikrázva harmatcseppek égnek,
a Naphegy hívón int az éjnek
s lilára válik fenn az égbolt.

Köd-karjaim megsimogatnak
minden követ, göröngyöt áldva,
ujra és újra megcsodálva
sok zegzugos budai utcát.

Átfutok a Krisztina-téren,
felballagok az Uri-utcán
a Várba, hátha ott akad rám
az, aki vár. De sehöl senki.

Üres a Bástya, Ostrom-utca,
a Vérmező. De minden sarkon
megállok, várok. Hull az alkony
ezüstsínű, finom pora.

Ezüstös mar a tér, a járda,
torony s az Erzsébet-híd ivé,
ezüstharangként zeng a szíve
a Városnak, ezüst-Budának.

S rádöbbenek: nem hívott senki,
csak Buda vár rám mindörökre,
s Budára vágyom én örökre,
szebb ő nekem, mint az egész világ.

Kisjókai Erzsébet.

oooOooo

ROKONAINK-É A SUMÉROK?

A tudományos világ egészen a legújabb korig abban a hitben élt, hogy az emberiség bölcsője Aegyptomban lehetett, mert a legrégebb leletek /emberalkotta tárgyak és mumiák/ csak ott találtattak. Minden máshol lelt emberi nyomok jóval fiatalabb korra mutatnak. A Bibliában írottakat, mely szerint a régi Babylonban /később Mesopotámiában ma Irakban, Bagdad fővárossal/ évezredek előtt magas műveltségű népek éltek, a "felvilágosult tudósok" legendagyűjteménynek nevezték.

Azonban 1843-ban világra küntölték azt a hirt, hogy Botta Emil Pál francia tudós felfedezte Niniveh bibliai város romjait, mely a régi Babylonban fekszik. E szenzációs hír után három év alatt feltárta az egész várost és ezzel beigazolta azt, hogy a bibliai leírások a valóságnak megfelelnek. A világnak tudomására jutott, hogy a több mint 2000 éves földréteg alatt legalább ugyanolyan koru kultúra van eltemetve, melyet tűz és fegyver pusztított el. Itt találtak babylon és assyr táblákat ékirással. Mivel ezek olyan szabályszerűen voltak elkészítve, joggal fel lehetett tételezni, hogy ezek az irások már másodkézből származnak, vagyis továbbfejlesztése egy még régebbinek. A köbe vésett irásoknak bonyolultsága is erre vallott. Így egy hosszú fejlődési folyamattal kellett ezeket az írott táblákat megelőzze. A későbbi kutatóknál és ásatásoknál talált táblák ezt a feltevést teljesen igazolták, mert olyan leletek kerültek felszínre, melyek "Sumér, Akád királyok"-ról szóltak.

Botta kutatásai után 40 évvel találtak ugyanott szobrokat és táblákat, melyek az assyrok előtt élt rejtelmes népre vonatkoztak, nevezetesen a sumérokra. Ezek a leletek Kora 4000-3000 év Krisztus születése előtti időkre vallanak. Így idősebbek az aegyptomi leleteknél. Az a meggyőződés alakult ki, hogy a sumér kultúra olya messi időkre vezet vissza, mely már egybe olvad a bibliai adatokkal és arra enged következtetni, hogy legalább is Noé idejére ér. A Sumér és Akád birodalmat barbárok pusztították el, és ennek romjai felett fejlődött ki a babyloniak kulturája. Babyloniában a sumér és semita nyelvet beszélték. A bibliai vizözön, a legnagyobb valószínűség mellett, az Euphrates és Tigris folyamok árva volt /hosszantartó esőzések által előidézve/, melyet Noé nemzetsége élt túl.

A kutatók 8 sumér király nevét állapították meg, kik a vizözön előtt uralkodtak. Hogy a sumér kultúra mindenképp a legrégebb volt, bizonyítja az, hogy a talált sumér sirok felett 2 1/2 méter vastagságú tiszta agyagréteget találtak és felett lo méter magas földréteget. A magas agyagréteg arra enged következtetni, hogy valóban eshetett az ég csatornáiból 40 napig szakadatlanul az eső. A sumér birodalomban a vizözön idejében már laktak barbár semita népek is, melyek akkor elpusztultak. A sumérok magas földsáncokra épített városokban laktak, melyeket nem érte el a víz, míg az ott lakó barbár népek a síkságon éltek. Így fel lehet tételezni, hogy nemcsak azok maradtak meg életben, kik a Noé bárkájában megmenekültek, hanem a magasabb fekvésű helyeken települt sumérok is. Hogy ők laktak a magasabb helyeken, azt igazolják a leletek. Ur városában /Euphrates alsó folyásánál/ találtak olyan sumér sirokat, melyek eredete Kr. e. 4. évezredre vezetnek vissza. A leletek szerint a sumérok fekete haju nép volt, mely műveltségét az ott lakó barbár népekre rákényszerítette. Felmerül a kérdés, hogy a sumérok, kik e vidékre már magas műveltséggel vonultak be, hol fejlesztették ki kulturájukat? A sumér nyelv hasonlít a török nyelvhez. Emberek, kik isteneiket magas hegyeken látják és ott áldoznak nekik. Mivel az előbb leirt sumér birodalom városaiban magas dombokat emeltek istentiszteletek céljaira, semmi kétség sincs a felett, hogy a sumérok ide messi hegyes vidékről jöttek, ahol a turáni nyelvtörzsekhez tartozó népek laktak, vagy laktak ma is. És ez Kelet-Ázsia. Az erre vonatkozó részletes adatok leírása azonban túlhaladná a kis tanulmány terjedelmét. Erről egy későbbi cikkben, mely a magyarok eredetét is tárgyalja.

/Sok tudományos régészeti tanulmányt olvastam, de egyikben sem találtam arra adatot, hogy a bibliai idők előtt éltek volna emberek. Fél millió, sőt két millió éves emberi koponyák fellelése csak hírlapi kacsáknak bizonyult. Allatvilág azonban létezett már egy millió év előtt is, ember nem, de emlős állat sem!.

Most nézzük, hogyan állunk a sumér rokonsággal?

Ha két népnek sokszáz vagy ezer közös szava van és a nyelv-szerkezetük is hasonló, akkor pusztá véletlenről nem lehet beszélni s azt igazolja, hogy e két népnek egyszer közös volt életük és együtt lak-tak. Eddig több mint 4000 sumér szó értelmét fejtették meg, melyek kö-zül több mint 1000 a magyar nyelvben is meg van, míg a finn-ugor nyelv-törzshöz csupán 500 hasonló szavunk van. Sem ötszáz, sem ezer szó azo-nossága nem lehet véletlen. Most soroljunk fel néhány sumér és magyar közös szót.

Meg kell jegyeznem, hogy minden nyelv az idők folyamán fejlődik, él és szépül. Egyes betűk változnak, vagy hozzájönnek, helyüket változtatják. Így a közös sumér-magyar szótár betűszerint átváltzott formában él a mai magyar nyelvben. Elég megemlíteni, hogy a "Halotti beszéd" kezdete ezt igazolja: Látjátok feleim szumtukkal hodj mik vog-mu, iza por és homu vok-muk /Látjátok feleim szemetekkel, hogy mik va-gyunk, tiszta por és hamu vagyunk./. Szerintem az alföldi és erdélyi tájszólás a régi nyelv maradáka, így Erdélyben pl. a nép "kanál" helyett "kalán"-t mond stb. Dunántul tik /tyuk/, buitor /butor/, vella /villa/, kalbász /kolbász/, girinc /gerinc/, Erdélyben még té /tej/, bornyu /borju/ stb.

Az eddig megfejtett több mint 1000 sumér-magyar szóból néhányat felsorolok: dal-tál, dan-tan /tanács/, dim-töm, dir-tör, dingir-tündér, durun-torony, dug-tök, tők, dusu-tüsző, gyüszű, dirig-derék, gugu-gege, adda-ata, adda-mu-atyám, baba-mu-babám, ar-orr, su-száj, tur-torok, kus-hus, Isten-Isten, ur-ur, sab-szab, ugar-ugar, kapa-kapa, nap-nap, eme-eme /e 7 szó változatlan/ ama-anya, niin-néne, ari-ara, us-ös, ha-hal, geim-gim, gam-gém, es-eszik, sil-szel, rag-rak, kad-köt, mas-mos, nad-nagy, zeeb-szép, sig-szük, bikitu-fekete, kabbar-kövér, gurus-erős, alzu-ásó, kaz-kasza, gabni-gabona, gur-göré, gazigal- kadal, kaser-kosár, duk-tök, gimil-gyümölcs /a Halotti beszédben: gimiles/, ri-réz, tukur-teher, turun-torony, kisib-küszöb, suur-zár, kad-kut, ib-iv, tuku-takács, girin-görönc, bad-bot, kurun-kenyér, kaas-ház, suai-száj /nyílás/, tarik-török, gubarag-kaporog, eseaag-eszik, suntu-szánt, ab-hab, al-hall, un-hon, lil-lélek, geim-gim, rig-reg, sit-süt, ug-ég, izi-izzik, biz-viz, hege-hegy, masu-mező, ratu-rét, edu-egy, anu-anyó, ab-apó, ibilu-ifju, niin-nén, bartu-báty, us-ös, gis-kéz, ubur-öböl, dagal-dagaszt, edin-edény, sur-szür, gubu-guba, kasaru-koszoru, kudda-kutya, duli/dalilu/-dalol, ia-jó, enag-ének, ru-ró, gimilu-kimél, u sag-ország; naab-nép, gula-Gyula, tukudu-tagad, baru-biró, marastu-marasztal, idélu-itél, Emes-Emese, ar-dicsőség, méltóság, pad-kiválasztott /e két szóból lett Árpád/, Guza/Géza, Belu-Béla, Kárpátu-Kárpát /vizgyújtó/, zala-zilah /drágakő/, kinkinda /letartolt hely-/ Kikinda, pisan /edény, váza/-Pozsony, kussu/tronus/-Kassa, bur-fur, birihuag-virág, girig-zseker, seum-szem, enag-ének, aldu-áld, muenu-meny, mud-megy, gir-jön, salatu-szeletel, nuagsuag-nyugszik, liku-lik, sun-bad-szánt-vet, gun-mud-jön-megy, dar-bar-tarka-barka, dul-bul-dul-ful, tar-sus-tör-zuz, sir-li-sir-ri, bur-bulug-fur-farag, /az ikerszavaknak egyezése hatvá-nyozott bizonyíték a közösség mellett/ igimu-igen, nam-nem, gir-girhes, ussa-össze, sus-száraz, udug-ördög.

A felsorolt 141 szót elegendőnek találom a bizonyításra, de ezen felül van még 900 eddig megállapított közös sumér-magyar szó.

Mi magyarok legyünk büszkéek erre a rokonságunkra! Vannak, akik ezt a rokonságot nevetségessé akarják tenni, cáfolni szeretnék, de minden bizonyíték nélkül. Vannak, akiknek nem tetszik az a tény, hogy nem Mózesé volt a legrégebb kultúra. Erről senkisésem tehet, és megállapított tény az is, hogy e derék vezér törvénykönyvébe olyan dolgokat is bevett, ami évszázadokkal előtte már le volt írva.

/Több forrásmunka felhasználásával/ Pintér Aladár.

oooOooo

BESZÁMOLÓ A CSENDORNAPRÓL.

Igen késedelmesen érkeznek be a f. évben megtartott csendor-napról a részletes tudósítások, pedig úgy mint a multban, ez évben is tar-tottak emlékezőeseket nagyobb csoportjaink nyilvánosan, a kisebbek avagy szorványban élők bajtársi lakásokon.

Az eddig beérkezett tudósítások a következők:

New-Brunswickban február 16-án tartottak Bajtársaink cső.

napot.

Úgy a rom.kath.mint a ref.templomb n tartott istentiszte-letekkel vette az kezdetét, amelyeken a lelkipásztorok megemlékeztek az

évfordulóról és annak jelentőségéről.

A Chick-Inn vendéglő éttermében gyűltek össze a bajtársak, családtagjaik és a vendégek, ahol 88 személy vett részt az ebéden.

Az ebéd megkezdése előtt Zimonyi Vendel bajtárs, csop. vezető és az emlékezés rendezője köszöntötte a megjelenteket. Bemutatta az új csö. bajtársakat és a MHBK. helyi csoportjának küldöttségét.

A csö. hősi halottak, martýrok emlékezetére Zalántay János bajtárs felkérésére felállva egy perces néma csendben áldoztak. Az eltelt év alatt meghalt bajtársak neveinek közlése után a csendőrök és gyermekeik által kötött házasságokat ismertette. Felolvasta továbbá v. Kráun Gyula ezds. levelének azon részletét, melyben elismerését fejezi ki a brunswicki bajtársaknak magatartásukért és a testületi szellem ápolásáért.

A r. kath. lelkész mondott asztali-áldást, az ebéd végén pedig a ref. lelkész hála-imát.

Az ünnepnap jelentőségét Zalántay János méltatta röviden. Ezt követően a Ferences barát, majd a ref. lelképásztor tartottak beszédet a Testületről emlékezve.

Kiss Gábor fhgy. bajtárs ez ünnepnapra összeállított kéziratát olvasta fel, mely úgy tartalom, mint a stílus tekintetében magaszárnyalású vonalon mozgott, következményként a tetszés megnyilvánulása sem maradt el. /Vezércikke a B. L. e számának. Szerk./

Beszédet mondtak még: Olcsváry István ezds., a MHBK. helyi csop. vezetője, Kovács Kornél alez. a philadelphiai magyar egyesület elnöke, Skultéthy Ede g. tanácsos és Kerekes János csö. alhdgy. bajtárs.

Az első kettő a Testület érdemeit méltatta, Skultéthy az általa ismert csö. esetemnyek kedélyes részét sorolta fel, míg Alhdgy. bajtársunk érdekes tüzésekről tartott előadást, valamint azt a lólopás nyomozását ismertette dióhéjban, mely még a monarchia idejében egyik biharmegyei írszertletben történt. Egy ottani ménesből elhajtott, ellopott lovak közül a bizalmas bejelentést tevő egyeseket a krakkói /Galicia/ lov. őrsztály lovai között vélt felismerni. E nyomozás eredményeként 150 gyanúsított ellen indult eljárás-lopás, orgazdaság, okirathamisítás miatt.

Ezek után a megjelentek még hosszabb ideig együtt maradtak jó hangulatban és bensőséges beszélgetésben. Talá ez volt az eddigi csö. napok között a legkedvesebb és a legmelegebb.

A calgaryi csoport f. évi február hó 8-án tartotta meg az 1964. évi csendőrnapi ünneplését.

Az ünnepség az irt nap reggelén, 9 órai kezdettel az Arpád-házi Szent. Erzsébetről elnevezett magyar r. kath. templomban hősi halottainkért szolgáltatott gyászmisével vette kezdetét, amelyen számosan vettek részt. A gyászmise alatt egyik tiszteletbeli Bajtársunk felesége orgonált és énekelt, kettő csö. gyermek pedig ministrált.

A mise végeztével a Calgaryban elhunyt csendőr és honvéd bajtársak sirjait keresték fel a Calgary Queen s Park és Szent Marys temetőkben.

A Calvinról elnevezett magyar református templomban febr. 9-én 11 órakor Seress Odön ref. lelkész mondott imát hőseinkért, martýrjainkért és a még élő csendőrökért.

A február 8. esti vacsorán 56 személy vett részt. A vacsorát 3 csö. asszony kiváló hozzáértéssel készítette el, s az előkészítésben 3 bajtárs segítkezett.

A csop. vezető megnyitójában üdvözölte a megjelenteket, és az ünnepi beszédet is ő tartotta.

"Ma ismét ünnepelni jöttünk. Ez az ünnep az öröm, a bánat, a keserűség és fájdalom ünnepe. Örömmel ünnepeljük a m. kir. csö. Testület alapításának a 83. évfordulóját, de bánat és keserűség fog el bennünket, mert Hazánk és otthoni Testvéreink jelenlegi sorsán mi változtatni nem tudunk, s fájdalommal tapasztaljuk, hogy csak a businesset hajszólo nyugati világtól etekintetben semmit sem várhatunk."

Majd a csö. hősi halottakról, martýrokról és a még mindig börtönben szynlödökről emlékezett meg. Méltatta az otthoni február 14. ünneplést, s aztán történelmi adatok felsorolásával ismertette a m. kir. Csendőrség megalapításának szükségességét. Beszélt a békebeli és háborus szolgálattaljesítésünkről, megjegyezván, hogy az csak a be nem avatottak előtt látszott könnyűnek, holott a csö. járőrnek -szolgálatba indulástól, a bevonulásig- egyik lába a sir. másik pedig a börtön szélén volt.

A honvédségi és csendőrségi szabályzatokban, utasításokban előírt sok-sok rendszabályon kívül még - mint mondotta - a két miniszter, a HM. BM. igen sok rendeleteiben foglaltaknak is eleget kellett tennünk.

Aztán így folytatta: "A felfokozott követelmények eredményes ellátása termelte ki azt a tiszteletudó fegyvelmezettséget s különleges csendőri szellemet, melyek a magyar csendőrt úgy a békebeli, mint háborús szolgálatait teljesítésében eltöltötték, s amelyeket úgy a hadifogságban, mint a hontalanok táborában, de egészen napjainkig is megőrizett. Ezt bizonyítja a ma esti ünnepélyünk is."

A II. világháború befejeztével ellenünk tervszerűen kieszelt s sokáig folytatott rágalomhadjárat is véget ért. A háború tartama alatt velünk ellenséges viszonyban álló Egyesült Allamok, de a befogadó orszá- gunk is felismerte erényeinket, tiszteletben tartja azokat, amelynek bizony- sága, hogy egyik csoportunk a közelmúltban működési engedélyt kapott. Ott- hon pedig minden szabadságot szerető magyar szívében, az egész Nagymagyar- ország területén kiolthatatlanul él a csendőrök pártatlan szolgálattel- jesítésének emléke, és ennek eredménye: a közbiztonság.

"Testvéreim! Szálljunk magu kba, és mérjük le hontalanság- beli köteleességünket, melyet a magyar sors reánk rótt. Imádkozunk és dol- gozzunk! Kérjük az Egek Urát, hogy legyen áldása a mi Népünkön is. Tegyük meg minden tőlünk telhető nemzetünk megmentése és magyar fajtánk megtar- tása érdekében. Hirdessük a magyar igazságot! Tartsuk meg ősapáink keresz- tény hitét, gyermekeinket tanítsuk meg anyanyelvünkre, ismertessük velük hagyományainkat és adjuk át nekik katonai erényeinket is. Minden csele- kedetünk történéjék "Istenért és Hazáért, Hiven, Becsülettel, Vitézül!"

Buzatán egyik Bajtársunk Hajas István "Nem akarunk többet" c. költeményét szavalta el mély átérzéssel. Majd Horváth Miklós főtisztelen- dő asztali-áldást mondott és a vacsorát 3 bajtárs szolgálta fel.

A terem fő-helyén a Baktalorándháza-i csendőrszázló diszel- gett.

Rangban legidősebb Bajtársunk pohárköszöntőjében az egész világon szétszórta élő bajtársakról emlékezett, s a Nemzet jobb jövőjére üritette poharát, s kívánt boldogulást és szabadságot minden magyarnak.

Az MHBK. calgaryi csoport vezető a csendőrök szép összetartását példaképpül állította az emigrációis sok egyesület elé és kérte, hogy ezt ápolják s őrizzék meg továbbra is.

Horváth Miklós plébános azzal kezdte beszédét, hogy: "14 éves koromban láttam utóljára magyar csendőrt, amikor Erdélyt Romániához csa- tották, s azután csak hírből ismertem őket. Mondhatom azóta hontalannak érezem magam - egészen a mai napig is. A II. világháború után az ide beván- dorolt magyarságot három részre csoportosíthatom: 1./Hangoskodók. 2./A munkában válogatók, zugulódók. 3./Aki zugulódás nélkül mindenféle munkát elvégeztek és ezek maguk kedves csendőr Bajtársak! Canada területén azt látam és látom, maguk között nincsen seholsem különbség. Élesett bajtár- saikért mindenütt a legszebbel, Istentisztelettel emlékeznek meg és azzal kezdik minden ünnepelésüket. Magukhoz hasonló szervezet nincs az emigrá- cióban! Boldog vagyok, valahányszor csendőr Bajtársak között lehetek. Mun- kájukat Isten áldása kísérje!"

A vacsorát a már nevezett ref. lelkes imája zárta be, de az azon résztvevők igen jó hangulatban, a késői zárórág együtt maradtak.

A braziliai csoport "február 15-én, este 8 órakor ünne- pelte meg az ideig csoportunk szűk bajtársi körben, Sao-Paulo egyik magyar vendéglőjének külön termében. Az ünnepi megemlékezést legidősebb Bajtár- sunk mondotta. Beszéde első részét az emlékezésnek szánta. Hazánkról, Né- pünkről, Testületünk multjáról, a csendőrök hivatásáról, szolgálatainak szép- ségéről, áldozat hozataláról. Kiemelte élő és megdicsőült Hőseink, Martyr- jaink örök példát adó áldozatát. Emléküknek a jelen voltak néma felállás- sal adóztak, utána pedig együtt elmondották a magyar "Hiszkegyet".

A beszéd második része a fogadalomról szólt, ami a magyar csendőrt az emigrációban kötelezi. Ennek azonban - mint mondotta - csak ak- kor van értéke, ha azt tettek is követik. Kérte a Bajtársakat legyenek építői a Magyar Feltámadás és a Testület megmentése szent munkájának, ne kövessék azok példáját, akik magyarságuk megtagadásával a Nemzet sirásóinak nevezhetők."

A beszédet bajtársi vacsora követte, aztán pedig éjjelig el- beszélgettek, meleg bajtársi hangulatban, közben hanglémezekről halk, régi magyar nótákat közvetítettek. ./.

"Torontóban a cső.napot az eddigi szokástól eltérően ünnepeltük meg ebben az esztendőben. Ugyanis a bajtársaknak az volt az óhajításuk, hogy a cső.napi megemlékezést válasszuk külön a táncvigasságtól.

Február 8-án, este 7 órai kezdettel a r.kath.Szt.Erzsébet Hallban rendeztük meg a cső.bált a már közismert és jól bevált keretek között. A táncot rövid, hazafias műsor előzte meg, amelynek bevezetéseként a csp. vezető üdvözölte a közönséget, s aztán ismertette, hogy a cső. bált a csendőrség megalapításának emlékére rendezzük meg minden évben. Beszédében felvetette a kérdést, hogy mi az oka annak, miszerint közel két évtizedes emigráció dacára még mindig változatlan hittel és lelkesedéssel ünnepelünk. Ennek okát kutatva más elfogadható magyarázatot találni nem tudunk csak azt, hogy lelkünkben a Haza és a Testület iránti szeretet nem egy szalmalángszerű, ellobbanó tünemény, hanem egy olyan maradandó érzés, amelyet már sem a történelem forgása, sem az idő múlása nem tud onnan többé kitörölni. Amint az édesanyánkat nemcsak addig szeretjük, amíg magunkon érezzük a védő és gyámolító kezét, hanem szeretjük akkor is, ha beteg, vagy ha távol kerültünk tőle, éppen így a Hazánk és Testületünk iránti érzésünket sem szabad, hogy letompítsa a távolság és az idő. Éppen ez teszi indokoltá a mi ünnepségünket, mert ez felfrissíti az érzéseket, lefujja róluk a feledés porát, s habár meg is viselt bennünket az idő vasfoga, fokozza a lélek és a szellem ellenálló erejét. Ez a felfogás, ez a hit az, mely elviselhetővé teszi számunkra a távollét sokszor nehéz napjait, s ez ad erőt tovább haladásra azon a göröngyös úton, amely - hisszük - a Magyar Feltámadáshoz vezet. Ezután bejelentette, hogy az emlékbeszéd és az egy perces néma áldozás egy külön tartandó bajtársi emlék-vacsorán lesz megtartva.

A műsor első számaként a Canadában már igen nagy hírnévnek örvendő Kodály tánc-csoport 3 tagja két magyar táncot adott elő. Az első a "Sarkantytus", melyet Inokay Péter és Uradnay István mutattak be, a második pedig az "Első csók", melyet Elek Zsuzsu és Inokay Péter adtak elő. A tökéletes begyakorlottsággal és magyaros tűzzel előadott táncokat a közönség szűnni nem akaró tapssal jutalmazta.

Majd Jakab Iván bajtársunk szavalta el nagy átérzéssel Vass Albert "Nagypénteki sirató" c. versét.

Végezetül Lőrincz Dezső magyar nótákat énekelt Erdélyi Bar-na és zenekarának kíséretével igen nagy tetszés mellett.

Műsor után megkezdődött a tánc. Az egyik teremben, ahol a közönség asztalok köré ülve szótakozott, az előbb említett zenekar biztosította a jó hangulatot, míg a táncteremben jaz zenekar játszott, ahol Korodiny Ferenc háboru előtti, közismert slágerek éneklésével visszavarázsolta egy-egy percére a régi otthoni estélyek hangulatát.

A különböző italok és gazdag buffet állott a közönség rendelkezésére. A buffet egy részét most is a cső. asszonyok adták össze. Az adományozók közül a következőknek neveit sikerült megállapítani: Mrs. Gizella Feké, Mrs. M. Bakonyi, P. H. Toronto, Mrs. K. Kiss, Mrs. R. Kiler, Mrs. J. Rákoczi és Mrs. R. Hollóssy.

Az adományokért és a fáradozásért ezuton is hálás köszönetét fejezi ki nekik a vezetőség.

A bál a szokásos jó hangulatban zajlott le, s ugy erkölcsi-leg, mint anyagilag igen jól sikerült. Minden elismerést megérdemelnek azok a cső. asszonyok és bajtársak, akik éveken keresztül a cső. bálon fár-asztó és felelősségteljes feladatot látnak el, s akik részére a bál nem szorakozást jelent, hanem bátran mondhatjuk, hogy az emigrációs szolgál-at egyik fajtáját, amelyet önzetlenül látnak el a Testület iránti ér-zés és a bajtársi szellem ápolása érdekében.

Egy héttel később, vagyis február 15-én este 8 órai kezdet-tel az egyik magyar étterem külön termében tartottuk meg az emlékvacs-orával egybekötött cső.napot. Ez az ünnepség már egészen családias jel-legű volt, mivel egy pár csendőr-barát kivételével, csak a bajtársak és családtagjaik vettek részt azon. Az ünnepség iránt igen nagy volt az ér-deklődés és azon sokkal többen jelentek meg, mint amennyire eredetileg számítottunk.

Az ünnepség a Himnusz lemezről való lejátszásával kezdődött. Aztán a csp. vezető üdvözölte a megjelenteket, s rámutatott, hogy ezt az emlékvacsorával egybekötött cső.napot nem azért rendeztük meg egy héttel később a cső. bál után, hogy az itt megjelenteknek egy újabb szorakozási

alkalmat biztosítsunk, hanem éppen ellenkezőleg azért, hogy a cső. bál természetes vidámságát elválasszuk az emlékezés kegyeletes perceitől. Majd méltatta azt a csodálatos vonalmat, mely a bajtársak lelkében még annyi év után is él a Haza és a Testület iránt, felhívta őket, hogy kicsinyes intrikákkal és indokolatlan kritikákkal a szép egységet megbontani ne engedjék.

Üdvözlő szavait azzal a figyelmeztetéssel zárta, készen kell lennünk arra, hogy minden pillanatban számot adhassunk a mi emigrációs magatartásunkról akár az Örök Birónak, akár a Hazának. Nyugodtan mondhatjuk majd el, ha út az óra: "Uram! En hű voltam azokhoz az eszmékhez, melyeket a Krisztusi és a Hazaszeret kelyheiből cseppgettél az én szívembe. Sokszor üldöztek érte, sokszor megvetettek érte és sokszor kinevettek érte. Ha ez bűn volt, akkor nyugodtan várom az ítéletedet. Ha pedig erény volt, nem kérek érte jutalmat, mert megkaptam azt akkor, mikor megtartott, mikor győzelmeskedett az én hitem".

Ezután megkezdődött a vacsora, melyet közvetlen és meghitt hangulatban fogyasztottak el az ünnepség résztvevői, közben régi indulókat, kürtjeleket és az alkalomnak megfelelő magyar dalokat adtunk elő hanglemezekről.

Vacsora közben tartotta meg v. Sz. K. bajtársunk az ünnepi beszédét. Végig vezetett bennünket a csendőrség történelmének azokon az állomásain, ahol a bajtársak ezrével áldozták életüket a Haza szolgálatában. Drámai szavakkal ecsetelte a Budapestet védő cső. erők utolsó óráit s azokat a harcokat, amelyeket különböző cső. egységek vívtak a Kárpátokban, Erdélyban, az Alföldön és Dunántúlon, hogy életük árán is feltartoztassák a Hazánkat előzőnlő bolsevista áradatot. A cső. hősiesség és áldozatvállalás mind megannyi bizonyítékai voltak ezek, amelyeket most már nyíltan hangoztathatunk, sőt büszkének lehetünk rá, hiszen semmivé lett már az a vak gyűlölet, mely annak idején a volt ellenségeink józan ítéletét is befolyásolta. Majd felkérte a jelenlevőket, hogy egy perces néma felállással áldozzanak azok emlékének, akik a Haza védelmében haltak hősi, illetve mátyr-halált. Befojezésül pedig azt kérte, hogy féltve őrizzük meg továbbra is azt a cső. szellemet, amelyet magunkkal hoztunk, s amely mind a mai napig összetart bennünket. Hozzon bármit is a jövő, méltók legyünk azokhoz, akik áldozatukkal eddig is utat mutattak nekünk.

A beszédet a megjelentek igen nagy tetszéssel fogadták.

A vacsora további folyamán a csop. vezető Biosztotta a Közp. Vezetőnk által adományozott dicséző okiratokat Demetrovics Dezső, Kiss Károly, Balassa Benedek, Dakó Pál és Fekete László bajtársaknak. Ezuton is szeretettel köszöntjük őket ebből az ünnepélyes alkalomból, kifejezésre juttatván azt a véleményünket, hogy eddigi magatartásuk és áldozatos munkájuk minden tekintetben méltóvá tette őket a szép kitüntetésre.

Aztán Dr. Pokoly László ref. lelkész emelkedett szólásra. Dicséző szavakkal emlékezett meg a cső. otthoni munkájáról és jelenlegi emigrációs magatartásáról. Elismeréssel nyilatkozott arról a kitartó és szilárd összetartásról, melyet itt tapasztal nálunk, s azzal a mindenki által lelkesen elfogadott javaslattal állott elő, hogy az összetartásnak külső szimbólumaként egy ezüst serleget szerezzon be a csoport, amelyen a tagok neveinek és a csoport története nevezetesebb időpontjainak bevésése által egy maradandó és dokumentációs ereklvét alapíthatunk. A serlegre való adakozást jelentős összeggel nyitotta meg, amelyet több bajtárs azonnal követett.

A csop. vezető köszönetet mondott a lelkész urnak javaslatáért, adományáért és bejelentette, hogy a javaslatnak kidolgozása és megvalósítása tekintetében a legközelebbi gyűlés majd intézkedik.

Ezzel az ünnepség be is fejeződött, de közben a bajtársak közül, családtagjaikkal együtt még ott maradtak, kedélyes és meghitt beszélgetésben szorakozva egészen záróraig.

Másnap, február 16-án az istentiszteleteken megemlékeztek lelkészeink Testületünk hősi halottairól és mátyrjairól.

Igy zajlott le a cső. nap Torontóban az Urnak 1964. évében!

Adja az Isten, hogy ennek a nem lankadó emlékezésnek a közel jövő teremje meg a mindnyájunk által annyira óhajtott gyümölcsöt!"

Előttem fekszik még a Sydney-i, valamint a dél-australiai csoportjaink tartalmas cső. napi emlékezése, de ezeket majd hely hiánya

Ezuton is köszönettel nyugtázzuk az Ön hozzájárulását a BJ-re, segélyalapra.

KÖZLEMÉNYEK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Altalános drágulás tekintettel újabb takarékosagra kényszerülünk. A jövő hónapban kiadásra kerülő lappéldányunkat már nem küldjük meg azoknak, akikről bizonyosan tudjuk, hogy megfelelő anyagiakkal rendelkeznek, de a B.L. előállítási költségeihez az utóbbi fél évben hozzá nem járultak. Azoknak a Bajtársiaknak pedig, akik anyagi hiánya miatt eddig is hozzájárulás nélkül kapták a lapot, az esetben küldjük azt a jövőben is, ha leg-
alább egy levelezőlapon kéri azt.

A Magyar Cserkész Szövetség 38. sz. Sajtótájékoztatója szerint a saó-pauloi bencés atyák által létrehozott Magyar Érettségi Bizottság irányelveinek felhasználásával a Cserkész Szövetség nevelési osztálya ideiglenes tantervet dolgozott ki. Több világréz magyar pedagógusait és tudományos szakembereit kérte fel hozzászólásra és szándékozik még továbbiak véleményét is meghallgatni. A beérkező utmutások alapján készül majd el a végleges tanterv, mely négy világréz hatvánál több magyar cserkész csapata számára lesz kötelező erejű.

A magyar történelem, az irodalom, a föld- és néprajz alkotja a tanfolyamok anyagát. Minden tárgyból 2o A. és B., összesen tehát 4o érettségi tétellel kell megbirkóznia a jelölteknek. Ezeket négy lo-lo hetes szemeszteren át o tatják a tanfolyamok vezetésére felkért magyar pedagógusok és szakemberek. Minden szemeszter kollokviummal zárul, a teljes 2 év befejezése után pedig kiegészítő magyar érettségi bizonyítványt ad a Magyar Cserkész Szövetség által szakemberekből összeállított vizsga-bizottság. A házagptló intézkedést örömmel üdvözljük, s kívánunk továbbra is jó munkát! /Szerk./

Csoportvezetőink közül azokat, akik még nem küldtek tudósítást a f.évi cső.napi emlékezésekről, kérjük annak mielőbbi ide juttatását.

A lapunkról az évf. 2. sz. 1. oldalán folytatását lapunk korlátozott terjedelme miatt, csak a következő számban közölhetjük.

A vonzó-erő. Egy amerikai turista megkérdezett Kievből egy idősebb orosz: "Mennyit változott az ország Hruscsov kormányása idejében?" - "Oh, nagyon sokat, mondja készségesen az orosz. "Régebben, például, sok embert deportáltak Szibériába. Ezeknek keményen kellett ott dolgozniuk és keveset kaptak enni. Ma sokan önként mennek Szibériába". - "Hogyhogy?" - "Az élelmezés ott most valamivel jobb"... tp.

Szokatlan. A párisi Eifeltorony közelében egy tudakozó-irodában a közel-múltban egy kínai a következő kérdést vetette föl: "Bocsánat, én itt idegen vagyok, a kínai népköztársaságból jövök; megtudná mondani nekem, hány lakósa van Párisnak?" - "Természetesen, uram", válaszolja barátságosan a szolgálatban levő hölgy, "Nagy Párisnak 5,6 millió a lakósa". - "5,6 millió", csodálkozik a kínai, "és ilyen tömérdek ember számára elégséges egyetlen óratorony...?" tp.

oooOooo

H A N D S C H R I F T - K E Z I R A T . A D R E S S - C I M : B . L . S Z E R K E S Z T Ö S E G E .

UTRECHT. Ornsteinsingel 25. Nederland. Europe.

Drukwr!
Printed Matter!
Periodique!
Drucksache!

Heer
Mr. Dr. B. R e k t o r
Msr. P.O.Box 784.
Herrn. Presidio of Monterey, Calif

U.S.A.

